

ФОРМУВАННЯ СЛОВОТВІРНОЇ СТРУКТУРИ ІМЕННИКІВ НА ПОЗНАЧЕННЯ ЗВУКОВИХ ПРОЦЕСІВ, ЩО СУПРОВОДЖУЮТЬ ДІЮ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ КІНЦЯ XVII – XX ст.ст.

Оксана МАКСИМЕЦЬ (Мелітополь, Україна)

У сучасній українській мові серед іменників із загальним словотвірним значенням “опредметнена дія” чітко виокремлюються слова на позначення звукових процесів, що супроводжують дію. Історія становлення та розвитку цих лексико-словотвірних типів і є предметом нашого дослідження.

Ключові слова: словотвір, іменник, предметнена дія, механізм творення, словотвірний тип.

In modern Ukrainian language there are verbal nouns denoting sound processes. The history of establishment and development of these lexical and word-building types is the subject of our investigation

Key words: verbal nouns, derivatology, meaning of process, mechanism of forming, word-formation type.

Девербативні іменники становлять значний масив у лексичному складі української мови. Інтерес до вивчення віддієслівних іменників у слов’янському мовознавстві спостерігається ще з початку XX ст. У полі наукових досліджень перебували питання історії формування девербативних субстантивів [1:1; 3:1; 5: 2; 8: 298], вивчено окремі типи цих похідних [2: 115; 9: 57; 10: 1], їх семантичну та морфологічну валентність [7: 32], стилістичні функції [4: 1].

Останнім часом актуалізується дериваційний аспект вивчення згаданих похідних з огляду на високу продуктивність окремих словотвірних типів і моделей віддієслівних іменників у сучасній українській мові, зокрема девербативів із граматичним значенням предметності.

Іменники із загальним словотвірним значенням предметної дії утворюють систему словотвірних типів із певними частковими словотвірними значеннями. Серед них виокремлюються найменування звукових процесів, що супроводжують дію.

Метою нашого дослідження є: 1) проаналізувати згадані деривати; 2) визначити систему відповідних словотвірних типів; 3) здійснити опис історії

функціонування кожного форманта, його продуктивності та функціонально-семантичної дистрибуції й є завданням нашого дослідження.

Основний масив цієї групи іменників твориться від дієслівних основ за допомогою суфікса **-нн(я)**. У лексикографічних джерелах першої половини XIX ст. фіксується кілька таких іменників, наприклад: *охання* (ЛексКотл 25), *хлипання* (К-О III 536), *щебетання* (657), *бурханье* (Б-Н 65), *гейканье* (97), *дзюрчанье* (115), *лясканье* (216), *мекетанье* (222), *нявканье* (251), *рюмсанье* (319), *скреготанье* (331), *хиканье* (375), *хниканье* (377), *цвирикканье* (380). Протягом другої половини XIX ст. такі утворення частіше проникають у писемні пам'ятки нової української мови, наприклад: *беханне* “сильний стукіт” (Писк 7), *дзвиченне* (36), *кигиканне* (51), *бейкане* (Ж 23), *вівкане* (94), *рокотане* (839), *скрептанине* (878), *скриботане* (878), *схлипуване* (940), *тріскане* (985), *форкане* (1029), *цокане* (1057), *буркотання* (Тимч 21), *бурчання* (24), *хававкання* (24), *скавчання* (36), *горланья* (73), *гукання* (73), *кгелькотання* (78), *кракання* (83). Розглядані деривати входять і до словників класиків українського письменства, наприклад: *воркотання* (ЛексФр 42), *журчання* (72), *зойканья* (94), *клекотання* (104), *лепотання* (114), *ржанья* (205), *сичання* (218), *стукання* (231), *трааракання* (237), *тупотане* (240), *туркотання* (240), *храпання* (261).

Лексикографічні праці кінця XIX – початку XX ст. засвідчують значне зростання чисельності утворень згаданого типу. Так, “Русско-украинский словарь” М.Уманця і А.Спілки містить 36, а “Словарь української мови” за ред. Б.Грінченка – 103 таких деривати: *кудкудаканья* (УміСп 391), *муканья* (453), *ричання* (902), *тріскання* (1027), *авруканья* (Гр I 2), *агакання* (3), *акання* (5), *айканья* (11), *бульканья* (110), *вавканья* (120), *верещання* (136), *гагакання* (263), *галасування* (267), *гейканья* (278), *гоготання* (296), *грюканья* (333), *гурчання* (342), *гегання* (347), *дзекання* (378), *дзизчання* (379), *дзявканья* (381), *желіпанья* (478) “крик”, *завивання* (II 15), *кваканья* (230), *клацання* (249), *крюканья* (316), *куваканья* (318), *кувіканья* (318), *лементування* (354) “крик”, *ляскання* (393), *пицання* (III 156), *плесканья* (194), *плямканья* (199), *пхикання* (503), *риканья* (IV 16), *сюрчання* (239), *фукання* (380), *хрюканья* (415), *цюканья*

(439), *шкрябання* (502) та ін. Протягом ХХ ст. віддієслівні іменники на позначення звукових процесів продовжують активно функціонувати в українській мові. Разом із цим висока продуктивність відповідного словотвірного типу зберігається: *дзенькання* (К I 399), *дзвякання* (399), *квоктання* (II 323), *крякання* (409), *музикання* (549), *муркання* (455), *пихкання* (III 349), *харчання* (VI 311), *хекання* (321), *бумкання* (СУМ I 255), *вівкання* (549), *крумкання* (IV 372), *пілікання* (VI 534), *улюмкання* (X 433), *урчання* (483), *фуркання* (655) тощо. Значна частина лексикографічних джерел подає більшість розглянутих девербативів з позначкою, що вказує на їх функціонування в межах розмовного або регіонального мовлення: *покахикування* /розм./ (К IV 59), *рахкотання* /обл./ (V 20), *сюсюкання* /розм./ (589), *хвицання* /розм./ (VI 318), *хрускання* /розм./ (361), *ценькання* /обл./ (377), *цінькання* /розм./ (391), *шамкання* /розм./ (467), *баламкання* /діал./ (СУМ I 94), *бомкання* /розм./ (216), *буботання* /розм./ (245), *рахкотання* /діал./ (VIII 456), *рехкання* /діал./ (521), *гарикання* (Чаб I 221), *гійкання* (231), *дирдикання* (273), *чиргикання* (216).

Іншу групу девербативів на позначення звукових процесів, що супроводжують дію становлять іменники із суфіксом *-іт*.

Дослідники схиляються до думки про те, що функціонування в мові девербативних іменників на *-іт* є результатом полімотивації (*гуркіт←гуркати, гуркотіти, гуркотати; цокіт←цокотати, цокотіти, цокотати*), “оскільки під час вивчення синхронних мотиваційних звуків важко, а часом і зовсім неможливо встановити первинну твірну одиницю [6: 179].

В обстежених пам’ятках XVIII- початку ХІХст. деривати зазначеного типу не фіксуються. У середині ХІХ ст. кількість іменників із суфіксом *-іт* була дуже обмежена. Так, “Словник мови творів Г.Квітки-Основ’яненка” у трьох томах містить лише два похідні цього типу: *клоніт* (К-О II 3), *регіт* (III 96), а словник К. Шейковського реєструє лише один такий дериват: *бряскіт* (Шейк. 116).

У другій половині ХІХ ст. коло розглянутих девербативів помітно розширюється, наприклад: *бренькіт* (Лекс.Фр. 21), *буркіт* (23), *гавкіт* (27), *грегіт* (54), *гукіт* (56), *лускіт* (117), *м’явкіт* (128), *пискіт* (166), *плюскіт* (171),

ропіт (212), *стукіт* (231), *тріскіт* (238), *тряскіт* (239), *тупіт* (240), *шваркіт* (257).

Чимало таких віддієслівних іменників, за нашими даними, вперше засвідчується в “Малорусско-німецькому словарі“ Є.Желехівського та С.Недільського, наприклад: *блескіт* (Ж 32), *грохіт* (161), *журкіт* (226), *ковніт* (355), *крегіт* (377), *рохкіт* (840), *скрегіт* (878), *туркіт* (994), *харкіт* (1034), *хрунькіт* (1047), *хрускіт* (1047), *цвіркіт* (1051), *ціпкіт* (1056), *цоркіт* (1057).

На початку ХХст. кількість дериватів із суфіксом - *іт* продовжує зростати: *легіт* (Сл.Л.Укр.42), *булькіт* (Гр. I 110), *вайкіт* (122) „крик“, *гогіт* (296) ”іржання”, ”сильний звук, шум”, *гуркіт* (341), *двигіт* (361) „тремтіння”, *джергіт* (375) “сильне щебетання птахів”, “швидка і криклива розмова на незрозумілій мові“, *копіт* (II 282) “топіт”, *ляскіт* (393), *шеніт* (492),

Протягом ХХ ст. похідні зазначеного типу активно функціонують в українській мові. Паралельно з цим зростає інтенсивність їх продукування. Так, “Українсько-російський словник” за ред. І.Кириченка реєструє вже 52 таких іменники, з яких близько 30 фіксуються вперше, наприклад: *белькіт* (К I 55), *брязкіт* (93), *булькіт* (99), *вуркіт* (305), *гергіт* (325), *грюкіт* (369), *гугіт* (370), *дзюркіт* (400), *крекіт* (II 395), *плескіт* (448), *рехкіт* (V 44), *скрипіт* (259), *стрекіт* (529), *тарахкіт* (VI 14), *тенькіт* (29), *фуркіт* “звуки, утв. крилами птахів при польоті або швидким рухом” (301), *хлюпіт* (339), *хляскіт* (340) “ звуки від биття по кому-, чому-небудь чимсь гнучким, від падіння крапель і т. ін.”, *хрумкіт* (360), *хрупіт* (361), *хряскіт* (362), *хуркіт* (366), *цокіт* (393), *шваркіт* (479), *шемріт* (485), *шерхіт* (487), *шиніт* (492), *шурхіт* (538), *щебіт* (542) та ін. „Словник української мови ”в 11-ти томах містить близько 70 відповідних іменників, до 10 з яких не фіксувалися в обстежених пам’ятках попередніх періодів, наприклад: *гаркіт* (СУМ II 31), *дзвякіт* (265), *крякіт* (IV 380), *ойкіт* (V 659), *цівкіт* (XI 224), *цмокіт* (242), *цінькіт* (239), *шерміт* (439) “легкий шум, шерех”, *шуркіт* (567). Деривати цього типу репрезентовані й у діалектному мовленні, наприклад: *вайкіт* (Он I 81) “гомін, галас”, *гриміт* (193), *йойкіт* (332), *рапкіт* (II 168) „квакання жаб”, *ропіт* (196) “роптання, веркіт”,

“шум, дзижчання”, *троскіт* (303) “тріскіт”, *цюркіт* (359), *лескіт* (Чаб. II 250) “лескотання”, *щєбіт* (XV 252).

Загалом же у сучасній українській мові розглядалий словотвірний тип належить до малопродуктивних, що зумовлено, на нашу думку, двома основними чинниками: по-перше, вузькістю словотвірної бази-інтер’єктивів, від яких походять мотивувальні для розгляданих дериватів слова, і, по-друге, стилістичною обмеженістю іменників із суфіксом **-іт**, також успадкованою цими похідними від мотивувальних дієслів, а останніми, у свою чергу, – від інтер’єктивів.

В обстежених джерелах нової української мови реєструється кілька іменників на позначення звукових процесів, що супроводжують дію, які утворюються за допомогою суфікса **-інн(я)**, наприклад: *квиління* (ЛексФр 102), *голосіння* (Гр I 305), *шкребіння* (К VI 504), *тарабаніння* (СУМ X 38).

У кінці XVII – протягом XVIII ст. джерела української мови фіксують порівняно невелику групу нульсуфіксальних іменників на позначення звукових процесів, що супроводжують дію, наприклад: *Верескъ содомчиковъ розмножился* (МатТим I 1656-1771 93), *Учинили окрикъ и гукъ по всемъ мѣстѣ* (I 193 1656-1771); *О што не поеднокротъ сварки и гомонъ межи собою в малженстве мевали* (1646 181), *Не скоро той галасъ ускорился* (169), *плюскъ* (II 112).

Істотно зростає продуктивність відповідного ЛСТ протягом XIX ст., наприклад: *крик* (К-О II 39), *дзвін* (Ж 180), *репет* (800), *заклик* (924), *грохот* (Лекс.Фр 55), *грюк* (55), *поклик* (178), *тріск* (238), *стогін* (229), *стук* (231), *щєбет* (260). Живим і продуктивним був цей лексико-словотвірний тип і в наступному столітті. Обстежені джерела кінця XIX - початку XX ст. містять чималу кількість утворень цієї групи, більшість з яких є інновативними, наприклад: *оклик* (УміСп 115), *луск* (412), *шелест* (СЛУкр 91), *гавк* (Гр I 263), *гвалт* (277), *згук* (II 141), *зойк* (178), *клик* (250), *ляск* (393), *перешент* (III 145), *писк* (153), *погук* (236), *полуск* “тріск” (290), *рев* (IV 9), *рип* (17), *свист* (IV 107), *скрип* (143), *стугон* (221), *погук* (236), *хруск* (416), *хряск* (417), *шеніт* (492),

шерех (493), *шум* (518) тощо. Висока продуктивність відповідного ЛСТ зберігається протягом ХХ ст. Так, “Українсько-російський словник” за ред. І.Кириченка містить 58 іменників зазначеного типу: *виклик* (К І 153), *виляск* (163), *виск* (188), *відголос* (223), *гуд* (370), *оплеск* (ІІІ 133), *перегуд* (260), *перегук* (260), *переклик* (277), *перестук* (315), *підсвист* (405), *подзвін* (ІV 4), *поскрип* (228), *присвист* (396), *скрик* (V 358), *сплеск* (443), *хлюп* (VI 338), *видзвін* (594), *гомін* (598). Цей період характеризується збільшенням чисельності розглянутих похідних, що належать до сфери розмовного мовлення, наприклад: *виплеск* (К І 174), *висвист* (180), *відляск* (238), *переплеск* (ІІІ 300), *хльост* (IV 341), *хрум* (360), *схлип* (580). “Словник української мови” в 11-ти томах фіксує вже 57 девербативів окресленого типу, як-от: *передзвін* (СУМ VI 167), *плеск* (576), *посвист* (VII 310), *прицмок* (VIII 92) тощо.

До віддієслівних утворень на позначення звукових процесів, що супроводжують інтенсивну дію належать іменники, які творяться за допомогою суфікса *-н(я)*, наприклад: *брязкотня* (Б-Н 63), *гуркотня* (109), *муркотня* (231), *реготня* (310), *рипотня* (313), *тріскотня* (357), *тупотня* (358), *шкваркотня* (399), *стукотня* (К-О ІІІ 559).

У кінці ХІХ – на початку ХХ ст. спостерігається зростання чисельності розглянутих іменників: *буркотня* (Ж 56), *воркотня* (121), *хихотня* (1039), *пискотня* (Ум і Сп 95), *визкотня* (95), *туркотня* (113), *пискотня* (657), *буркотня* (240), *лопотня* (1085), *белькотня* (Гр І 49), *верескотня* (135), *гавкотня* (262), *геркотня* (280), *джерготня* (375), *грімотня* (328), *йойкотня* (ІІ 201), *лускотня* (262), *ляскотня* (393), *скреготня* (IV 142), *хрупотня* (416) “хрустіння, тріщання”, *тарахкотня* (К VI 14). У другій половині ХХ ст. значна кількість дериватів зазначеного типу перейшла до інертного фонду української лексики, а нові похідні не продукуються. Утворення, що належать до розгляданого лексико-словотвірного типу, реєструються в регіональному мовленні, наприклад: *вискотня* (Чаб І 165), *гиготня* (227), *дзявкотня* (271), *гупотня* (258), *грюкотня* (254), *дзявкотня* (266), *лускотня* (ІІ 262), *сюркотня* (IV 117), *шкварня* (237).

В обстежених пам'ятках нової української мови є й кілька віддієслівних найменувань звукових процесів, що супроводжують дію, які творяться за допомогою суфікса **-неч(а)**. Похідні з таким значенням фіксуються обстеженими джерелами XIX - XX ст., наприклад: *гуркотнеча* (Писк 34), *торохнеча* (976), *булькотнеча* (Гр I 110), *стукотнеча* (IV 222), *цокотнеча* (436) та ін. У XX ст. окремі іменники цього типу перейшли до інертного фонду лексики, а нові ж похідні не продукуються.

Девербативів на позначення звукових процесів, що супроводжують дію із суфіксом **-няв(а)** фіксуються писемними джерелами нової української мови з другої половини XIX ст. Так, "Малоруско-німецький словарь" Є.Желехівського подає лише один відповідний дериват: *гуркотнява* (Ж 162). На початку XX ст. кількість іменників згаданого словотвірного типу помітно збільшується. "Словарь української мови" за ред. Б.Грінченка фіксує 20 таких утворень, наприклад: *гумонява* (Гр I 340), *гупотнява* (340), *ляпотнява* ("хлюпання") (II 393), *крикнява* (306), *писнява* (III 154), *ревнява* ("шум, крик") (IV 10), *свиснява* ("свистіння") (107), *стукнява* (221), *торохнява* (276), *тупотнява* (295), *шамотнява* (1."шелест, шурхіт", 2."метушня") (483).

З початку XIX ст. пам'ятки української мови фіксують поодинокі утворення на позначення звукових процесів, що супроводжують дію, що творяться за допомогою суфікса **-нин(а)**, наприклад: *гуканина* (Писк 334), *капанина* (Ж 333), *тарахканина* (949), *тарахкотанина* (949), *грюканина* (СУМ II 183), *стуканина* (801).

Таким чином, можна зробити висновок, що у творенні віддієслівних іменників з окресленим значенням актуалізуються суфікси **-неч(а)**, **-няв(а)**, **-н(я)**, **-нин(а)**, **-нн(я)**, **-інн(я)**, **-іт**, **- Ø**.

Група іменників із формантами **-неч(а)**, **-няв(а)**, **-н(я)**, **-нин(а)** сформувалася в основному протягом XIX – першої половини XX ст. Значна частина цих похідних є стилістичними синонімами, пор: *гуркотня* – *гуркотнеча* – *гуркотнява*; *стукотня* – *стукотнеча* – *стукотнява* -- *стуканина*; *тріскотня* – *тріскотнеча* – *тріскотнява*. Проте утворення на **-неч(а)**, **-няв(а)**

відрізняються від іменників на **-н(я)**, **-нин(а)** лише високим ступенем експресивності. Девербативи на **-неч(а)**, **-няв(а)** також є номенами предметної дії, але з негативним забарвленням чи відтінком значної інтенсивності. Слід відзначити, що у ХХ ст. деякі з таких похідних перейшли до складу пасивної лексики або й узагалі вийшли з ужитку.

З середини ХІХ ст. обстежені джерела нової української мови фіксують і іменники з суфіксами **-нн(я)**, **-інн(я)** (*хлипання, бехання, гуркотіння*). Протягом ХХ ст. продуктивність цих формантів значно зростає (*бринькання, плескання, плюскотіння*). Віддієслівні утворення із зазначеними формантами можуть утворювати словотвірні варіанти іменників із суфіксом **-нин(а)**: *грюкання – грюканина; тарахкання – тарахканина*. Як свідчать обстежені джерела, у ХІХ – ХХ ст. девербативи із суфіксами **-нн(я)**, **-інн(я)** різною мірою вживаються в більшості функціональних стилів української мови, тоді як деривати на **-нин(а)** поширені лише в уснорозмовному мовленні.

Протягом ХІХ – ХХ ст. сформувалася значна за обсягом група іменників із суфіксом **-іт** на позначення звукових процесів, що супроводжують дію (*буркіт, вайкіт, хляскіт*). Похідні іменники з формантом **-іт** є паралельними утвореннями до інших суфіксальних девербативів, наприклад: *тріскіт – тріскотіння – тріскотня; гергіт – герготання – геркотня; тупіт – тупотня* тощо. При цьому вони різняться як на семантичному, так і на стилістичному рівні. Деривати з суфіксом **-іт** утворені від вербативів, що означають переважно повторювану, ритмічну дію. Іменники з суфіксом **-н(я)** мають негативне забарвлення і здебільшого позначають активну, нестримну, часто хаотичну дію. Деякі віддієслівні утворення з суфіксом **-іт** мають паралельні відповідники з нульовим суфіксом, наприклад: *брязкіт – брязк; плескіт – плеск; стукіт – стук* та ін. Форманти **-іт**, **-Ø** продукують віддієслівні утворення, що мають семантичні відмінності. Іменники з суфіксом **-іт** означають повторювану дію, в той час як утворення з нульовим суфіксом вказують переважно на короткочасну, одноактну дію.

ЛІТЕРАТУРА

1. Булатова Л.Н. Отглагольные существительные на -нье, -тье в русских говорах // Труды Института языкознания АН СССР. – М., 1957. – Т. VII. – 416 с.
2. Вовк А. Дієслівні іменники жіночого роду з наростком -к- в зіставленні з іншими дієслівними іменниками // Збірник секції граматики української мови. – Кн.І. – К., 1930. – С.115-116.
3. Гумецька Л.Л. Нариси словотворчої системи української актової мови XIV – XV ст. – К.: Вид-во АН УРСР, 1958. – 298 с.
4. Дідківська Л.П., Родніна Л.О. Словотвір. Синонімія. Стилїстика. – К.: Наукова думка, 1982. – 170 с.
5. Ковалик І.І. Особливості іменникового словотвору східнослов'янської мовної групи // Питання слов'янського мовознавства. – Львів, 1963. – Кн.9. – С. 3-17.
6. Колібаба Л. Асиметрія словотвірних співвідношень багатозначних дієслів та іменникових девербативів. – К.: Інститут української мови НАН України, 2005. – 348 с.
7. Кравченко М.В. Семантична і морфонологічна валентність словотворчих одиниць у системі віддієслівних дериватів // Мовознавство. – 1988. – №1. – С. 32-37.
8. Крымский А. О малорусскихх отглагольныхх существительныхх на -енне и -інне // Юбилейный сб. в честь В.Ф.Миллера. – М., 1900. – С. 298-304.
9. Наконечний М.Ф. Розмаїтність форм – багатство мови // Мовознавство. – 1967. – №2. – С. 57-65.
10. Ращинская Г.Н. Отглагольные имена существительные на -ння, -ення (-иння), -ття в современном украинском языке: Автореф. дис. ... канд. филол.наук. – Львов, 1968. – 21 с.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ ДЖЕРЕЛ

- Б-Н Білецький-Носенко П. Словник української мови / Підготував до видання В.В.Німчук. – К.: Наукова думка, 1966. – 424с.
- Гр Словарь української мови: В 4 т. / Зібран. ред. журн. “Киев. старина”. Упорядкував, з дод. власн. матеріалу, Б. Грінченко. – К., 1907-1909.

- Ж Малорусско-немецкий словарь: В 2т. – Львів, 1886. – 1117с.
- К Українсько-російський словник: У 6 т. / За заг. Ред. І.Кириченка. – К.: Наукова думка, 1953-1963.
- К-О Словник мови творів Г.Квітки-Основ'яненка: У 3т. – Харків, 1978-1979.
- ЛексКотл Бурячок А.А., Залашко А.Т., Ротач А.О., Северин Н.Д. Лексика преса та од І.П.Котляревського. – К.: Вид-во КДУ, 1974. – 54 с.
- ЛексФр. Лексика поетичних творів Івана Франка: Меточні вказівки з розвитку лексики / Укладачі: І.І.Ковалик, І.Й.Ощипко, Л.І.Полюга. – Львів: ЛГУ, 1990. – 264с.
- МатТим Тимченко Є. Матеріали до словника писемної та книжної української мови XV-XVIII ст. : Підготували до видання В.В.Німчук та І.І.Лиса: В 2т. – Київ – Нью-Йорк, 2003
- Он Онішкевич М.Й. Словник бойківських говірок: У 2ч. – К.: Наукова думка, 1984. – 495 с.
- Писк Словникъ: Живої народнеї, письменної і актової мови руськихъ югівщанъ Російської і Австрійсько-Вендерської цесарії / Составил Фортунать Пискуновъ. – Київъ, 1882. – 310 с.
- СлЛУкр Бойко М.Ф. Словопоказчик драматичних творів Лесі Українки. – К.: Наукова думка, 1985. – 94с.
- СУМ Словник української мови: В 11т. – К.: Наукова думка, 1970-1980.
- Тимч Русско-малоросійській словарь. – К., 1897.
- Ум і Сп Уманець М., Спилка А. Русско-украинській словарь. – Берлін, 1924. – 1149
- Чаб Чабаненко В.А. Словник говірок Нижньої Наддніпрянщини: У 4т. – Запоріжжя, 1992.
- Шейк Опытъ южнорусскаго словаря. – К., 1861.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Оксана Максимець – кандидат філологічних наук, доцент кафедри українознавства Таврійського державного агротехнологічного університету.

Наукові інтереси: словотвір: напрями, аспекти дослідження історичного словотвору української мови.